

Sermos apòcrifs:

Plorar és de gran saviesa

Joan Rendé i Masdeu

En la santa Scriptura, nova e vella, e en les gloses dels sants Evangelis, no trobam que jamés Jesuchrist se rigués, mas que ploràs trobam-ho, que moltes vegades plorà. La raó és aquesta: que aquesta vida no és per a riure, mas per a plorar, e senyal és de gran locura riure, e de gran saviesa plorar.»

Vet aquí, doncs, la causa per la qual, d'uns mesos ençà, he vist plorar sovint moltes de les espases tradicionals de la cultura catalana a Catalunya. I no em refereixo a aquells que, de sempre, tenen l'hàbit de fer-se la videta plorant, sinó a aquells altres que tenen per costum d'aplicar-se a fer la seva feina ben feta i d'obstinar-se a ser clarament fidels a allò que fins ara havien entés que havia de ser cultura catalana. Sense ser ploraners de mena, estan tristos i diu que tenen una espècie de sensació de desplaçament tàctic. Algú que ha adquirit poder i tanmateix els vol bé (qui et vol bé et farà plorar) es proposa de confirmar-los en la saviesa de què parla sant Vicent en el seu sermó d'avui, i de procurar-los la glòria eterna en el Més Enllà.

Això es nota sobretot en aquells

àmbits que hauríem d'anomenar mitjans de propagació de la cultura catalana. Són aquells instruments moderns i meravellosos a través dels quals hom pot aconseguir més eficàcia instructiva que no amb mil escoles. És tota una arma poderosa, ¡si se sap utilitzar!

Al capdavant d'aquests mitjans, que són diversos en concepció tècnica, algú hi ha anat posant ciutadans flamants, no tan flamants en l'ofici com en l'exercici de la catalanitat, en el qual alguns són realment de trinca.

Molt astuta aquesta disposició directiva, per part de qui l'hagi prevista. Però incompresa per molts fidels servidors.

En defensa d'aquesta estratègia, es pot dir que Catalunya és ara bilingüe, binacional i biliar i que, per tirar endavant un projecte col·lectiu amable en aquesta difícil ambigüitat, algun mandatari pot haver trobat la solució baselínica de donar una imatge no bel·ligerant a la nostra cultura. Manera: col·locar al front dels instruments de propagació bons professionals que no pateixin l'obstinació que dona haver lluitat sempre a la mateixa bretxa i tenir un coneixement massa profund de les coses del

país, de la seva tradició històrica, del país de les seves fidelitats. A més a més, aquests professionals porten l'avantatge que coneixen perfectament totes les flaques de l'adversari, perquè fins ara sempre havien treballat per a ell. I encara una penúltima conseqüència positiva: que el nostre panorama es nodreix de les forces que resta al contrincant.

Resulta natural que, en un projecte neutralitzant tan astut com aquest, les fidelitats de tota la vida no hi lliuen de cap manera, resulten incòmodes, en saben massa de les essències (són essencialistes, en realitat) i per això cal torçar-les sota les noves iniciatives. No se'ls pot tenir gaire en compte, en aquest moment tan delicat, la tasca que han fet per menar el país on es troba, i encara menys se'ls pot considerar que, havent volgut treballar sempre en la nostra llengua, han hagut de bregar tres vegades més que si s'haguessin avingut a fer-ho en l'altra, perquè la nostra llengua remunera tres vegades pitjor. L'únic que es pot fer, de moment, per ells, és fer-los plorar, és a dir, consagrar la seva saviesa i procurar-los la glòria en el Més Enllà.

Ja és a la venda a les
llibreries el número 5
de la revista d'història
i cultura

«ULLAL»